

בש"פ 7522/21 - חאלד אבו ג'ודה נגד מדינת ישראל, ט"ו באדר א התשפ"ב

בבית המשפט העליון

בש"פ 7522/21

לפני: כבוד הרשמת שרית עבדיאן

המבקש: חאלד אבו ג'ודה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה להארכת מועד להגשת ערעור מיום
7.11.2021; תשובת המדינה מיום
21.2.2022; הודעת המדינה מיום 12.12.2021

תאריך ישיבה:	ט"ו באדר א התשפ"ב
בשם המבקש:	עו"ד שירן ברגמן; עו"ד נועם גוטמן
בשם המשיבה:	עו"ד חיים שוייצר

החלטה

1. לפני בקשה להארכת המועד להגשת ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע מיום 5.3.2019 ומיום 1.4.2019 בתפ"ח 48112-12-17 (כב' סגן הנשיאה נ' זלוצ'ובר, כב' השופט ש' פרידלנדר וכב' השופטת ד' כהן).

העובדות הצריכות לעניין

2. ביום 24.4.2018 הוגש נגד המבקש כתב אישום מתוקן הכולל שני אישומים, אשר ייחסו למבקש, תושב ואזרח ישראלי, רצח בדקירות סכין של החייל סמ"ר רון יצחק קוקיא ז"ל (להלן: החייל המנוח) מתוך מניע לאומני, דתי ואידיאולוגי.

בתמצית, על פי עובדות האישום הראשון המבקש גיבש החלטה לבצע פיגוע נגד חייל צה"ל, לחטוף את נשקו ולבצע פיגוע ירי גדול. לצורך כך, המבקש רכש רכב שישמש להימלטותו וכן הצטייד בכסף מזומן לצורך מימון מחייתו לאחר הפיגוע. בתחילה תכנן המבקש לחטוף חייל באמצעות חומרי הרדמה ואף שיתף בתוכנית זו את אחיו (להלן: זאהי). בהמשך, במספר מועדים יצאו המבקש וזאהי לסיורים באמצעות רכב במהלכם חיפשו אחר חייל לצורך מימוש התוכנית, אולם באף אחד מן הסיורים לא הבחינו בחייל הנושא נשק (להלן: הסיורים הרכובים). נוכח מעשים אלה יוחסו למבקש עבירות של ניסיון לרצח שהינו מעשה טרור (מספר עבירות לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) בצירוף סעיף 37(א) לחוק המאבק בטרור, התשע"ו-2016 (להלן: חוק המאבק בטרור)); החזקת סכין שהינה מעשה טרור (עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין בצירוף סעיף 37(א) לחוק המאבק בטרור); והכנה לביצוע מעשה טרור שהינו רצח (עבירה לפי סעיף 28(א)(3) לחוק המאבק בטרור).

על פי עובדות האישום השני, ביום 30.11.2017 הבחין המבקש בחייל המנוח כשהוא לבדו, החנה את רכבו בסמוך אליו, יצר קשר עם זאהי ומסר את מילת הקוד שסוכמה ביניהם, ירד מהרכב, התקרב לחייל המנוח ודקר אותו במספר מקומות בגוף, תוך שהוא מנסה לחטוף ממנו את נשקו. החייל המנוח ניסה למנוע מהמבקש לחטוף ממנו את נשקו, אך המבקש גבר עליו, חטף את נשקו, ונמלט ברכבו לכסיפה, כשהוא מותיר את החייל המנוח מדמם למוות. המבקש הגיע לביתו והציג לזאהי את הסכין המגואלת בדם ואת נשקו של החייל המנוח. השניים הטמינו את הנשק באדמה, והמבקש שטף את הסכין והסתירה במקום שאינו ידוע. במעשים אלו יוחסו למבקש עבירות של רצח בכוונה תחילה שהינו מעשה טרור (עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין בצירוף סעיף 40 לחוק המאבק בטרור); ופעולה בנשק למטרות טרור (עבירה לפי סעיף 30(א) לחוק המאבק בטרור).

3. כתב אישום נפרד הוגש אף נגד זאהי וכלל שני אישומים. האישום הראשון ייחס לזאהי מספר עבירות של ניסיון לרצח שהינו מעשה טרור והחזקת סכין שהינה מעשה טרור; האישום השני ייחס לו עבירות החזקת נשק, שיבוש מהלכי משפט, סיוע לאחר מעשה והדחה בחקירה.

4. בפסק דינו מיום 5.3.2019 הרשיע בית המשפט המחוזי את המבקש בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, למעט עבירות ניסיון הרצח בגין עריכת הסיורים הרכובים, לגביהם נקבע כי לא היה בהם כדי לחצות את שלב ההכנה. חלף עבירות הניסיון, המבקש הורשע במסגרת האישום הראשון בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע. בנוסף הורשע המבקש בגדרי אישום זה בעבירת הכנה לביצוע מעשה טרור שהינו רצח ובהחזקת סכין שהינה מעשה טרור. הרשעת המבקש התבססה על הודאתו בחקירה אשר נקבע כי משקלה גבוה וכי "פרטי ההודאה מתיישבים היטב עם הראיות הנוספות בתיק ועם עדותו של זאהי באופן שאינו משאיר מקום לספק שהנאשם דובר אמת" (עמ' 28 לפסק הדין).

הראיות הנוספות שתמכו בגרסתו של המבקש כללו, בין היתר, את התיעוד ממצלמת האבטחה בה נצפה המבקש נמלט מהציאה מערד; מיקום פצעיו של החייל המנוח אשר תאם את תיאור תקיפתו על-ידי המבקש; כתם דם שנמצא בתחתית המושב שליד הנהג אשר תאם את גרסת המבקש לפיה הניח את הסכין המגואלת בדם בתחתית המושב שליד הנהג; וכן הנשק המוטמן שנמצא על ידי החוקרים בהדרכת המבקש אשר תאם את גרסתו בחקירה על אודות סוג הנשק ומקום ואופן הטמנתו. בנוסף, נקבע שהודאתו של המבקש מתיישבת עם הודאתו של זאהי, כך שגרסאותיהם תואמות ומשלימות זו את זו, הגרעין העובדתי בהן אחיד ומפורט ועולה מהן תמונה ברורה באשר להשתלשלות האירועים שהובילה לרצח החייל המנוח. סיכומו של דבר, נקבע כי "הודאת הנאשם מתיישבת עם הראיות בתיק, לרבות ראיות חפציות ופורנזיות, וכן עם גרסתו של זאהי המהווים יחד אף הרבה מעבר לדבר מה נוסף בעניינו של הנאשם" (עמ' 37 לפסק הדין).

5. ביום 1.4.2019 נגזר דינו של המבקש למאסר עולם בצירוף 20 שנות מאסר במצטבר, וכן פיצוי בסך של 258,000 ש"ח למשפחת החייל המנוח.

6. ביום 15.5.2019 הגישה המדינה ערעור על זיכוי של המבקש מעבירות הניסיון (ע"פ 3312/19; להלן: ערעור המדינה), ואילו המבקש, שבאותה עת היה מיוצג על ידי סנגור פרטי, לא הגיש ערעור מטעמו. ביום 10.10.2019 הורה כב' הרשם ר' גולדשטיין על מינויה של הסנגוריה הציבורית לייצוגו של המבקש בערעור המדינה.

7. לאחר דחיית שני דיונים שהיו אמורים להתקיים בערעור המדינה בשל בקשות מטעם הצדדים (ראו: החלטות מימים 5.4.2020 ו-12.1.2021), נקבע דיון בערעור המדינה ליום 28.7.2021. ביום 15.7.2021 הגיש המבקש בקשה לדחיית מועד הדיון בערעור המדינה עד למתן החלטה במשפט זוטא שניהל זאהי. המבקש טען כי משפטו של זאהי ממתין להכרעה בטענת הזוטא שהעלתה ההגנה, שלפיה הודאת החוץ שמסר זאהי מבוססת על תרגיל חקירה פסול. המבקש טען כי הודאת החוץ של זאהי עלולה להיפסל, וכי בלעדיה הודאת החוץ שנתן אינה מספיקה להרשעתו. המדינה, מצידה, התנגדה לבקשה וטענה כי בשלב זה מדובר בהשערה בלבד אשר אינה מצדיקה את דחיית מועד הדיון. בנוסף נטען כי אף אם תפסל הודאת החוץ של זאהי אין בכך להשפיע על עניינו של המבקש, אשר לא הגיש ערעור מטעמו, ומכל מקום ישנן תוספות ראיות נוספות מלבד הודאת החוץ של זאהי. הבקשה לדחיית מועד הדיון נדחתה בהחלטתו של כב' השופט נ' הנדל מיום 26.7.2021, ודיון בערעור המדינה התקיים ביום 28.7.2021.

8. ביום 10.8.2021 התקבלה החלטה בבית המשפט המחוזי במשפט הזוטא שניהל זאהי (תפ"ח 48082-12-17; כב' סגן הנשיאה א' ואגו וכב' השופטים א' אינפלד ו-א' חזק). בהחלטה מנומקת ומפורטת, הנפרשת על פני 60 עמודים, פסל בית המשפט המחוזי את האמרות שמסר זאהי בחקירתו בשל תרגילי חקירה פסולים שנערכו לו (להלן: החלטה במשפט זוטא). בגדרי החלטה זו נקבע בין השאר כי "אין מדובר 'רק' בפגיעה בזכות השתיקה ופגיעה עקיפה כלשהי בזכות ההיוועצות. המדובר במעשה חמור שבעתיים. מדובר בכניסה מסוכנת ביותר אל עמקו של אותו 'מתחם מוגן' אליו אל להם לחוקרים, לסוכנים או למדובבים להיכנס'. קשה לדמין תרגיל חמור יותר, בהקשר זה, למעט אולי התחזות לעורך הדין עצמו" (שם, בפסקה 260).

יצוין כי ההליך העיקרי נגד זאהי עודנו תלוי ועומד.

9. נוכח ההחלטה שניתנה במשפט זוטא, ביום 30.8.2021 הגיש המבקש במסגרת ערעור המדינה בקשה להשהות את מתן פסק הדין בערעור על-מנת שיוכל לבחון את השלכותיה של ההחלטה על עניינו. בהחלטתו מיום 17.10.2021 עמוד 3

הורה כב' השופט הנדל למבקש להגיש הודעת עדכון עד ליום 1.11.2021 וזאת "מבלי להביע עמדה לגוף טענות הצדדים". ביום 4.11.2021 הוגשה הודעת עדכון מטעם המבקש בגדרי ערעור המדינה ובה התבקש בית המשפט להמשיך ולהשהות את מתן פסק דינו, בטענה כי המבקש מעוניין להגיש בקשה להארכת מועד להגשת ערעור מטעמו על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. בהחלטתו של כב' השופט הנדל מיום 9.11.2021 נקבע כי בית המשפט ישהה את מתן הכרעתו בערעור המדינה עד למתן החלטה בבקשה להארכת מועד להגשת ערעור.

הבקשה להארכת מועד וטענות הצדדים

10. בגדרי הבקשה להארכת מועד טען המבקש כי ההחלטה במשפט זוטא מקימה לו טענות כבדות משקל שראוי לבררן במסגרת ערעור על הכרעת הדין. לטענת המבקש, התשתית העובדתית שביססה את ההרשעה בגדרי האישום הראשון, נשענה על הודאות החוץ שלו עצמו, ועל הודאות החוץ של זאהי אשר שימשו תוספת ראייתית משמעותית ואפילו בלעדית. לפיכך, לטענתו, משהודאתו של זאהי נפסלה, יש מקום לבחון את ההשלכה לכך לעניין הרשעתו של המבקש בעבירות שיוחסו לו באישום הראשון. המבקש הבהיר כי אין חולק על כך שביחס לעבירות האחרות בהן הורשע קיימות תוספות ראייתיות בדמות דבר מה נוסף ואף למעלה מכך, אך לעניין האישום הראשון הנוגע לסיוורים הרכובים אין תוספות ראייתיות עצמאיות מלבד אותה הודאת חוץ שנפסלה, ולא ניתן לבסס את העבירה על התוספות הראייתיות הנוגעות לעבירות האחרות. יצוין כי המבקש הוסיף וטען כי נוכח ההתפתחות במשפט זוטא הוא מעוניין להעלות טענות הנוגעות גם למסירת הודאת החוץ שלו.

11. המבקש טען כי נוכח עיגונה של הזכות לחירות בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, יש מקום לנקוט גישה רחבה בכל הנוגע לבקשת ארכה לצורך הגשת ערעור פלילי; כי הגמישות בבחינת בקשה זו מקבלת משנה תוקף ככל שמדובר בערעור על הרשעה בעבירה חמורה; וכי משקלם של שיקולים אחרים כגון סופיות ההליך נחלש שעה שמדובר בערעור בזכות. נטען כי בעניינו של המבקש מדובר בהרשעה בעבירות חמורות ביותר ונגזר עליו עונש מאסר עולם ועוד 20 שנות מאסר במצטבר; כי ערעור המדינה ממילא תלוי ועומד כך שהפגיעה בסופיות הדיון ובאינטרס הציבורי חלשה; כי ההחלטה במשפט זוטא מהווה הסבר מניח את הדעת לאיחור בהגשת הבקשה; וכי פסילת הודאותיו של זאהי משליכה על המארג הראייתי בעניינו באופן שמצדיק את הגשת הערעור באיחור.

12. המדינה התנגדה לבקשה. לדבריה, מדובר באיחור משמעותי ביותר בהגשת הבקשה להארכת מועד, ובנסיבות אלה ההחלטה במשפט זוטא אינה עולה כדי "טעם ממשי המניח את הדעת" המצדיק להיעתר לבקשה, כפי שנדרש בפסיקה. לטענתה, אין בפסילת הודאותיו של זאהי השלכה ממשית על עניינו של המבקש, לנוכח מצבור ראיות מחזקות ומסייעות שאינן שנויות במחלוקת הקיימות בתיק. המדינה טענה כי לפי פסיקתו של בית משפט זה אין בעניינו צורך בתוספת ראייתית לכל מעשה בנפרד, ודי בראיות שקיימות בנוגע לשאר העבירות כדי לקבוע שהודאת הנאשם היא הודאת אמת. בעניינו, כך נטען, קיימת זיקה פנימית עניינית בין העבירות בשני האישומים - המתחילה באישום הראשון המתאר את גיבוש החלטת המבקש לבצע פיגוע נגד חייל צה"ל, ממשיכה בהכנות ובניסיון לבצעו ומסתיימת בביצוע הרצח. המדינה הבהירה כי המבקש הודה בחקירותיו בכל האירועים המתוארים בכתב האישום, על שני אישומיו, וכי קיים מצבור מספק של ראיות מחזקות ואף מסייעות כדי להרשיעו כך שאין צורך שלכל פעולה ופעולה תהיה תוספת ראייתית נפרדת.

13. יצוין כי דיון בבקשה נקבע ליום 2.2.2022, ואולם עקב נסיבות חריגות הכרוכות בנגיף הקורונה לא היה

באפשרות המבקש להתייצב לדיון זה. בשל כך נדחה הדיון ולבסוף התקיים כאמור ביום 16.2.2022. בדיון זה חזרו הצדדים על טענותיהם כפי שפורטו לעיל. במסגרת זו התחדדה העובדה שאין בין הצדדים מחלוקת של ממש כי מלבד עדותו של זאחי אין תוספת ראייתית עצמאית למקטע שעניינו בסיורים הרכובים. אולם, כאמור, לשיטת המדינה אין כל צורך בתוספת ראייתית כזו שכן בנסיבות העניין, בפרט בשים לב לזיקה הפנימית שבין האישומים, די בתוספות הראייתיות הנוספות הרבות לחיזוק הודאתו של המבקש.

14. בסיום הדיון הצעתי לצדדים לסיים את ההליך בהסכמה, והוריתי להם להגיש הודעה משותפת עד ליום 27.2.2022 בה יבהירו האם עלה בידיהם להגיע להסכמות ביחס לבקשה להארכת מועד. ביום 21.2.2022 הודיעה המדינה כי היא אינה מסכימה למתן הארכת מועד להגשת ערעור.

בנסיבות אלה, לא נותר מנוס אלא להכריע בבקשה.

דיון והכרעה

15. נקודת המוצא היא כי ערעור פלילי יש להגיש תוך 45 ימים מיום מתן פסק הדין או המצאתו לנאשם (ראו: סעיפים 199 ו-200 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי)). יחד עם זאת, סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי מקנה לבית המשפט הסמכות להורות על הארכת המועד להגשת ערעור. הוראת דין זו אינה מונה את השיקולים שיש לשקול עת מוגשת בקשה להארכת מועד כאמור, ובשונה מן ההליך האזרחי היא אף אינה דורשת קיומם של "טעמים מיוחדים" כתנאי למתן ארכה. ביסוד גישה זו מונח הצורך במתן שיקול-דעת רחב לבית המשפט בנוגע להגשת ערעור שעניינו אשמתו או חפותו של הנאשם או מידת העונש שנגזר עליו (ראו: בש"פ 3216/10 עותמאן נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (25.5.2010) (להלן: עניין עותמאן)). אולם משמעות הדבר אינה כי בית המשפט יאריך את המועד להגשת הליך ערעור פלילי כדבר שבשגרה, וזאת לנוכח עיקרון סופיות הדיון, האינטרס הציבורי ביציבות ובוודאות משפטית ובשים לב לקשיים הכרוכים בניהול דיון בערעור שהוגש באיחור (ראו: בש"פ 5421/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (13.7.2017)). על כן, אמת המידה שעוגנה בפסיקה כתנאי למתן ארכה בהליכים פליליים היא הוכחת קיומו של "טעם ממשי המניח את הדעת" לאיחור. בהקשר זה ישקול בית משפט, בין היתר, את משך האיחור, את ההצדקה הנטענת לאיחור ואת סיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי (ראו: בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (25.7.2006) (להלן: עניין נגר)).

16. בענייננו, גזר הדין בעניינו של המבקש ניתן ביום 1.4.2019, ועל כן המועד האחרון להגשת הערעור חלף ביום 26.5.2019. היינו, הבקשה שבכותרת הוגשה באיחור משמעותי וכבד ביותר של כשנתיים וחצי מאז חלוף המועד להגשתו של הערעור. חרף האמור, אני סבורה כי לנוכח מספר שיקולים מצטברים עליהם אעמוד להלן ובנסיבותיו הקונקרטיים של העניין, יש להיעתר לבקשה.

17. כפי שתואר לעיל, הטעם המרכזי העומד בבסיס בקשת הארכה נעוץ בתוצאת משפט זוטא שהתנהל בעניינו של זאחי ופסילת הודאתו. בשים לב לכך שפסק דינו של בית המשפט המחוזי אינו חלוט והדיון בערעור המדינה טרם הסתיים, לאחר שבחנתי את טענות הצדדים בכובד ראש, ומבלי להביע כל עמדה בסיכויי טענות המבקש, אני סבורה כי ההחלטה במשפט זוטא עשויה לעורר שאלות בנוגע להרשעתו של המבקש בגדרי האישום הראשון, אשר ראוי שתתבררנה בפני בית משפט זה. כפי שתואר לעיל, דומה כי הצדדים אינם חלוקים באשר לכך שקיימות תוספות ראייתיות רבות להרשעתו

עמוד 5

של המבקש בגדרי האישומים שהוגשו נגדו, אולם לא קיימת תוספת ראייתית ישירה ונפרדת המתייחסת למקטע בגין הסיוורים הרכובים, מלבד הודאתו של זאהי. בנסיבות אלה, הצדדים חלוקים באשר למשמעות המשפטית של פסילת הודאתו של זאהי והאם יתר הראיות הקיימות יכולות לשמש תוספת ראייתית על מנת להרשיע את המבקש אף בעניין הסיוורים הרכובים (לאפשרות כי ראה תשמש כתוספת ראייתית להודאתו של נאשם אף אם היא אינה קשורה במישרין למעשה הספציפי, ראו: ע"פ 9468/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה כ' (24.6.2009), וההפניות שם; ע"פ 1987/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (4.6.2019); ע"פ 1448/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (19.7.2020)). מבלי להביע כל דעה באשר לסיכויי הערעור אני סבורה כי במכלול נסיבות העניין, אין לחסום את המבקש מלהעלות טענותיו בעניין זה (ראו והשוו: עניין עותמאן; בש"פ 4144/16 פלוני נ' מדינת ישראל (23.6.2016); בש"פ 9864/07 גבאי נ' מדינת ישראל (20.12.2017); בש"פ 4065/19 מסרי נ' מדינת ישראל (9.7.2019)).

18. למען הסדר הטוב אוסיף כי לא נעלמה מעיני השאלה האם ואימתי יש להחיל את דוקטרינת הפסילה הפסיקתית שנקבעה בע"פ 5121/98 יששכרוב נגד התובע הצבאי, פ"ד סא(1) 461 (2006) במצבים שבהם האמצעי הפסול הופנה כלפי עד בחקירתו (ובעניין זה הובעו בפסיקה דעות שונות, ראו: ע"פ 5002/09 מדינת ישראל נ' ז'אנו, פסקה 17 (2.12.2010); ע"פ 8107/09 דענא נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (27.6.2011); ע"פ 5758/13 נסאסרה נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (12.2.2014); ע"פ 9141/10 סטואר נ' מדינת ישראל, פסקה נ"ו (28.4.2014); ע"פ 3237/15 יהודה נ' מדינת ישראל, פסקאות 40-50 (1.6.2016); ע"פ 7679/14 ז'אדה נ' מדינת ישראל (15.8.2016); ע"פ 5268/17 שוויש נ' מדינת ישראל, פסקה 77 (6.2.2022); וכן גיא רובינשטיין ומשה סרגוביץ "דוקטרינת הפסילה הפסיקתית ותחולתה על עדים" פורום עיוני משפט מב (תשע"ט)). מכל מקום, אף שאלה זו לא מתאימה לביורר במסגרת בקשה להארכת מועד להגשת ערעור.

19. אם כן, אני סבורה כי המשפט זוטא בעניינו של זאהי מעלה סוגיות משפטיות גם בעניינו של המבקש, שאין לחסום ממנו את האפשרות להעלותן. אולם חשוב להדגיש כי אין מדובר בשיקול יחיד, וכי הארכת המועד בעניינו ניתנת בשים לב למספר שיקולים מצטברים נוספים. שיקול מרכזי בעניין זה הוא העובדה שפסק הדין בעניינו של המבקש ממילא אינו חלוט שכן ערעור המדינה תלוי ועומד בפני בית משפט זה, ובכך הפגיעה בסופיות הדין ובאינטרס הציבורי חלשה הרבה יותר (ראו: ב"ש 230/86 עצמון נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2) 353, 360 (1986); בש"פ 4997/17 פלוני נ' מדינת ישראל (08.08.2017)). על כך יש להוסיף כי עסקינן בערעור בזכות של נאשם (ראו והשוו: בש"פ 6353/02 מדינת ישראל נ' הפניקס הישראלי חברה לביטוח בע"מ, פ"ד נז(1) 1 (2002); עניין נגר, בפסקה 3). שיקול נוסף נעוץ כאמור במהותה של ההרשעה וחומרתה - המבקש הורשע בעבירות חמורות והושת עליו מאסר עולם ועוד 20 שנות מאסר במצטבר. כפי שצינתי בפתיח הדברים, אני מתעלמת מכך שעסקינן באיחור מופלג, אולם לא למותר לציין כי בעבר האריך בית משפט זה את המועד להגשת ערעורים פליליים אף ביחס לאיחורים ממושכים, במקרים שבהם מבקש הארכה הורשע באישומים חמורים (ראו, למשל: בש"פ 1638/13 חייבטוב נ' מדינת ישראל (17.3.2013); בש"פ 5875/14 מדינת ישראל נ' אגבריה (9.11.2014)).

20. לנוכח מכלול הטעמים שהובאו לעיל החלטתי, אפוא, להיעתר לבקשה להארכת מועד.

בנסיבות העניין, המבקש רשאי להגיש הודעת ערעור מנומקת על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, וזאת עד ליום 24.3.2022.

עותק מהחלטתי זו יועבר ליומן בית המשפט ויתויק בתיקי השופטים בע"פ 3312/19.

המזכירות תמציא את ההחלטה לצדדים לאלתר ותוודא הגעתה גם באמצעות הטלפון.

ניתנה היום, י"ב באדר ב' התשפ"ב (15.3.2022).

שרית עבדיאן, שופטת
ר ש מ ת
